

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο τμήμα)

της 2ας Μαρτίου 2017**

«Προδικαστική παραπομπή — Κοινωνική πολιτική — Οδηγία 2002/15/EK — Προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων — Οργάνωση του χρόνου εργασίας — Οδικές μεταφορές — Μετακινούμενος εργαζόμενος — Αυτοαπασχολούμενος οδηγός — Έννοια — Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση C-97/16,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona (δικαστήριο εργατικών διαφορών αριθ. 3 της Βαρκελώνης, Ισπανία) με απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 2016, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 17 Φεβρουαρίου 2016, στο πλαίσιο της διαδικασίας

José María Pérez Retamero

κατά

TNT Express Worldwide Spain S.L.,

Last Mile Courier S.L., πρώην Transportes Sapirod S.L.,

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Berger, πρόεδρο τμήματος, E. Levits και F. Biltgen (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: A. Calot Escobar

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο J. M. Pérez Retamero, εκπροσωπούμενος από τον J. Juan Monreal, abogado,
- η TNT Express Worldwide Spain S.L., εκπροσωπούμενη από τον D. Fernández de Lis Alonso, abogado,
- η Last Mile Courier S.L., πρώην Transportes Sapirod S.L., εκπροσωπούμενη από τον V. Domènech Huertas, abogado,
- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη V. Ester Casas,

* * Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την J. Hottiaux και τον J. Rius Riu,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 3, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας 2002/15/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2002, για την οργάνωση του χρόνου εργασίας των εκτελούντων κινητές δραστηριότητες οδικών μεταφορών (ΕΕ 2002, L 80, σ. 35).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, του José María Pérez Retamero και, αφετέρου, της Last Mile Courier S.L., πρώην Transportes Sapirod S.L. (στο εξής: Sapirod), και της TNT Express Worldwide Spain, S.L. (στο εξής: TNT) με αντικείμενο την απόλυση του πρώτου από τη Sapirod.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 4, 9 και 10 της οδηγίας 2002/15 έχουν ως εξής:

«(4) Συνεπώς, χρειάζεται ένα σύνολο πιο συγκεκριμένων προδιαγραφών για τον χρόνο εργασίας στον τομέα των οδικών μεταφορών προκειμένου να εξασφαλίζεται η ασφάλεια των μεταφορών καθώς και η υγεία και η ασφάλεια των ενδιαφερομένων.

[...]

(9) Οι ορισμοί της παρούσας οδηγίας δεν πρέπει να αποτελέσουν προηγούμενο για άλλες κοινοτικές ρυθμίσεις σχετικά με τον χρόνο εργασίας.

(10) Προκειμένου να βελτιωθεί η οδική ασφάλεια, να αποφεύγονται στρεβλώσεις του ανταγωνισμού και να εξασφαλίζεται η ασφάλεια και η υγεία των μετακινούμενων εργαζομένων που καλύπτονται από την παρούσα οδηγία, οι εν λόγω εργαζόμενοι θα πρέπει να γνωρίζουν επακριβώς, αφενός, ποια είναι τα χρονικά διαστήματα που αφιερώνονται σε δραστηριότητες των οδικών μεταφορών και τα οποία θεωρούνται ως χρόνος εργασίας και, αφετέρου, τα χρονικά διαστήματα που εξαιρούνται και θεωρούνται διάλειμμα, χρόνος ανάπαυσης ή περίοδος υποχρέωσης διαθεσιμότητας. Οι εργαζόμενοι αυτοί θα πρέπει να δικαιούνται ελάχιστες ημερήσιες και εβδομαδιαίες περιόδους ανάπαυσης καθώς και κατάλληλα διαλείμματα. Θα πρέπει επίσης να καθιερωθεί ανώτατο όριο εβδομαδιαίων ωρών εργασίας.»
- 4 Το άρθρο 1 της οδηγίας 2002/15, το οποίο επιγράφεται «Σκοπός», προβλέπει τα ακόλουθα:

«Σκοπός της παρούσας οδηγίας είναι να θεσπίσει τις ελάχιστες προδιαγραφές για την οργάνωση του χρόνου εργασίας προκειμένου να βελτιωθεί η προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εκτελούντων κινητές δραστηριότητες οδικών μεταφορών, καθώς και η οδική ασφάλεια, και να υπάρξει περαιτέρω προσέγγιση των όρων ανταγωνισμού.»

5 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας περιορίζει το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας στους «μετακινούμενους εργαζόμενους που απασχολούνται από επιχειρήσεις εγκατεστημένες σε κράτος μέλος, και συμμετέχουν σε δραστηριότητες οδικών μεταφορών διεπόμενες από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3820/85 [του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών (ΕΕ 1985, L 370, σ. 1)] ή, εν ελλείψει, από [την ευρωπαϊκή συμφωνία για την εργασία των πληρωμάτων των οχημάτων που εκτελούν διεθνείς οδικές μεταφορές (ΑΕΤΡ)]» και, από τις 23 Μαρτίου 2009, στους «αυτοαπασχολούμενους οδηγούς» που συμμετέχουν στις ως άνω δραστηριότητες μεταφορών.

6 Το άρθρο 3 της οδηγίας 2002/15 ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοείται ως:

[...]

δ) “μετακινούμενος εργαζόμενος”: κάθε εργαζόμενος, ο οποίος ανήκει στο μετακινούμενο προσωπικό, συμπεριλαμβανομένων των ασκουμένων και των μαθητευομένων, και ο οποίος είναι στην υπηρεσία μιας επιχείρησης που εκτελεί, για λογαριασμό τρίτου ή για ίδιο λογαριασμό, οδικές μεταφορές επιβατών ή εμπορευμάτων,

ε) “αυτοαπασχολούμενος οδηγός”: κάθε πρόσωπο, η κύρια επαγγελματική δραστηριότητα του οποίου συνίσταται στην εκτέλεση, επ’ αμοιβή, οδικών μεταφορών επιβατών ή εμπορευμάτων, κατά την έννοια της κοινοτικής νομοθεσίας, βάσει κοινοτικής αδείας ή άλλης επαγγελματικής αδείας για την πραγματοποίηση των μεταφορών αυτών, το οποίο έχει την ελευθερία να εργάζεται αυτόνομα και δεν συνδέεται με εργοδότη με σύμβαση εργασίας ή με οποιαδήποτε άλλη μορφή ιεραρχικής εργασιακής σχέσης, το οποίο είναι ελεύθερο να οργανώνει τις σχετικές δραστηριότητες, του οποίου το εισόδημα εξαρτάται άμεσα από τα πραγματοποιούμενα κέρδη και το οποίο έχει την ελευθερία, ατομικά ή μέσω συνεργασίας με άλλους αυτοαπασχολούμενους οδηγούς, να έχει εμπορικές σχέσεις με διάφορους πελάτες.

Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας οι οδηγοί που δεν ανταποκρίνονται στα εν λόγω κριτήρια υπόκεινται στις ίδιες υποχρεώσεις και απολαμβάνουν των ιδίων δικαιωμάτων με εκείνα που προβλέπονται για τους μετακινούμενους εργαζόμενους από την παρούσα οδηγία,

[...]».

Το ισπανικό δίκαιο

7 Το άρθρο 1 του κωδικοποιημένου κειμένου του Ley del Estatuto de los Trabajadores (νόμου περί καταστάσεως των εργαζομένων), το οποίο εγκρίθηκε με το Real Decreto Legislativo 1/1995 (βασιλικό νομοθετικό διάταγμα 1/1995), της 24ης Μαρτίου 1995 (BOE αριθ. 75, της 29ης Μαρτίου 1995, σ. 9654), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος περί καταστάσεως των εργαζομένων), προβλέπει τα εξής:

«1. Ο παρών νόμος έχει εφαρμογή στα πρόσωπα που παρέχουν αυτοβούλως τις υπηρεσίες τους, έναντι αμοιβής και εντός ορισμένου οργανωτικού πλαισίου, σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, το οποίο ονομάζεται “εργοδότης”, προς τις υποδείξεις του οποίου οφείλουν να συμμορφώνονται.

[...]

3. Εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής του νόμου:

[...]

- g) οποιαδήποτε, εν γένει, εργασία η οποία εκτελείται στο πλαίσιο σχέσεως διαφορετικής από εκείνην που καθορίζεται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού.

Προς τούτο, θεωρείται ότι εξαιρείται από το πεδίο των σχέσεων εργασίας η δραστηριότητα που εκτελείται από πρόσωπα παρέχοντα, δυνάμει διοικητικών αδειών των οποίων είναι κάτοχοι, υπηρεσίες μεταφορών, έναντι αντίστοιχης αμοιβής, με εμπορικά οχήματα προοριζόμενα για ειδικώς ρυθμιζόμενες δραστηριότητες μεταφορών, τα οποία τους ανήκουν κατά κυριότητα ή επί των οποίων έχουν άμεση εξουσία διαθέσεως, ακόμη και εάν οι υπηρεσίες αυτές παρέχονται επί συνεχούς βάσεως στον ίδιο ναυλωτή ή έμπορο.

[...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 8 Στις 2 Ιουνίου 2008, ο J. M. Pérez Retamero συνήψε με την TNT σύμβαση φέρουσα τον τίτλο «τυποποιημένη σύμβαση παροχής υπηρεσιών μεταφορών». Σύμφωνα με την εν λόγω σύμβαση, η TNT ανέθεσε στον J. M. Pérez Retamero την ευθύνη της παραλαβής και παραδόσεως εμπορευμάτων εντός των ορίων της Καταλονίας (Ισπανία), της συμπληρώσεως και συντάξεως εγγράφων με σκοπό τον εκτελωνισμό, περιλαμβάνοντας συγκεκριμένες οδηγίες για τη διεκπεραίωση της σχετικής διαδικασίας, της φορτώσεως, στοιβασίας, εκφορτώσεως και αποστοιβασίας των μεταφερόμενων εμπορευμάτων και, τέλος, της διαχειρίσεως της εισπράξεως των σχετικών με τα παραλαμβανόμενα και παραδιδόμενα φορτία ποσών. Η σύμβαση προέβλεπε, επιπλέον, ότι η TNT μπορούσε να τροποποιεί μονομερώς, εν όλω ή εν μέρει, τις αρχές και τους κανόνες περί υπηρεσιών μεταφορών. Στον J. M. Pérez Retamero διατέθηκε, για τις ανάγκες εκτελέσεως της εργασίας του, κινητή τηλεφωνική συσκευή με κάρτα της εταιρίας Vodafone. Περαιτέρω, σύμφωνα με την εν λόγω σύμβαση, ο J. M. Pérez Retamero ήταν υποχρεωμένος να συνάψει σύμβαση ασφαλίσεως μεταφορών και, εν πάση περιπτώσει, να αναλάβει την ευθύνη για ενδεχόμενη απώλεια ή καταστροφή των εμπορευμάτων καθώς και για ενδεχόμενες καθυστερήσεις παραδόσεως. Η διάρκεια της συμβάσεως ορίσθηκε, αρχικώς, στους έξι μήνες. Μπορούσε όμως να παραταθεί για ίσα, διαδοχικά χρονικά διαστήματα. Η αμοιβή του ως άνω συμβαλλομένου για τις υπηρεσίες που παρείχε συνίστατο σε κατ' αποκοπήν ποσό ανά εργάσιμη ημέρα και καταβαλλόταν μηνιαίως. Η σύμβαση όριζε ότι το χρησιμοποιούμενο όχημα έπρεπε να φέρει τα χρώματα και το διαφημιστικό μήνυμα που επέλεγε η TNT. Επιπροσθέτως, ο J. M. Pérez Retamero δήλωσε ότι ήταν κάτοχος άδειας ασκήσεως του επαγγέλματος του μεταφορέα. Το παράρτημα I της συμβάσεως προέβλεπε ότι ο μεταφορέας θα είχε προϊστάμενο.
- 9 Εν συνεχεία, η διάρκεια της συμβάσεως παρατάθηκε ή συνήφθησαν νέες συμβάσεις, των οποίων όμως το περιεχόμενο παρέμεινε, κατ' ουσίαν, αμετάβλητο.
- 10 Από τον Ιανουάριο του 2014, ο J. M. Pérez Retamero, ενώ εξακολουθούσε να εκτελεί την ίδια εργασία, άρχισε να χρεώνει τις υπηρεσίες του στη Sapirod, στην οποία η TNT είχε αναθέσει την παροχή των οικείων υπηρεσιών μεταφορών. Οι κάρτες προσβάσεως στις εγκαταστάσεις της TNT είχαν χορηγηθεί από την τελευταία απευθείας στους μεταφορείς. Η κάρτα του J. M. Pérez Retamero έφερε τον χαρακτηρισμό «απασχολούμενος οδηγός».
- 11 Ο J. M. Pérez Retamero ήταν ιδιοκτήτης ημιφορτηγού επιτρεπόμενου μικτού βάρους 2 590 κιλών, για το οποίο διέθετε άδεια μεταφοράς που του επέτρεπε να παρέχει υπηρεσίες μεταφορών.
- 12 Στις 17 Φεβρουαρίου 2015, η Sapirod ενημέρωσε προφορικά τον J. M. Pérez Retamero ότι δεν ήταν πλέον σε θέση να του προτείνει υπηρεσίες μεταφοράς. Η ενημέρωση αυτή επιβεβαιώθηκε με επιστολή της 6ης Μαρτίου 2015.

- 13 Στις 17 Μαρτίου 2015, ο J. M. Pérez Retamero άσκησε αγωγή ενώπιον του Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona (δικαστηρίου εργατικών διαφορών αριθ. 3 της Βαρκελώνης, Ισπανία), προκειμένου να διαπιστωθεί ότι αυτός και η Sapirod συνδέονταν μεταξύ τους με σύμβαση εργασίας και ότι, κατά συνέπεια, η απόλυσή του ήταν καταχρηστική. Επιπλέον, στράφηκε κατά της TNT επικαλούμενος παράνομη παραχώρηση εργαζομένων και ζήτησε να αναγνωρισθεί η αλληλέγγυα και εις ολόκληρον ευθύνη των δύο εταιριών.
- 14 Προς στήριξη της αγωγής του ο J. M. Pérez Retamero προέβαλε ότι συνέτρεχαν όλα τα κριτήρια και στοιχεία που χαρακτηρίζουν μια σχέση εργασίας, ήτοι, μεταξύ άλλων, η εξάρτηση, η εκτέλεση εργασίας για λογαριασμό τρίτου και η ένταξη στο οργανωτικό πλαίσιο επιχειρήσεως, και, ως εκ τούτου, έπρεπε στη συγκεκριμένη περίπτωση να συναχθεί το συμπέρασμα ότι δεν επρόκειτο περί εμπορικής σχέσεως, αλλά περί συμβάσεως εργασίας. Κατ' αυτόν, η αντικειμενική εξαίρεση την οποία εισάγει το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο g, του νόμου περί καταστάσεως των εργαζομένων αντιβαίνει στην οδηγία 2002/15 και, συνεπώς, ο ίδιος δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «αυτοαπασχολούμενος οδηγός» κατά την έννοια του άρθρου 3, στοιχείο ε', της εν λόγω οδηγίας.
- 15 Ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, η Sapirod υποστήριξε ιδίως ότι ουδόλως υφίσταται αντίφαση μεταξύ του άρθρου 1, παράγραφος 3, στοιχείο g, του νόμου περί καταστάσεως των εργαζομένων και του άρθρου 3 της οδηγίας 2002/15, δοθέντος ότι, σύμφωνα με αμφότερες τις διατάξεις, η κατοχή διοικητικής άδειας επιτρέπущας την παροχή υπηρεσιών οδικών μεταφορών συνιστά το αποφασιστικό κριτήριο για τον αποκλεισμό της υπάρξεως σχέσεως εργασίας. Είναι άνευ σημασίας το γεγονός ότι στην ως άνω διάταξη του δικαίου της Ένωσης δεν γίνεται ρητή μνεία των προϋποθέσεων κατά τις οποίες ο ενδιαφερόμενος πρέπει να είναι κύριος του οχήματος ή να έχει άμεση εξουσία διαθέσεως του.
- 16 Ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, η TNT υποστήριξε ιδίως ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 5 της οδηγίας 2002/15, η εν λόγω οδηγία δεν πρέπει να υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο προς επίτευξη των σκοπών που διατυπώνονται στο άρθρο 1 αυτής και, ως εκ τούτου, δεν συνιστά προσήκον νομοθετικό μέσο για την καθιέρωση διακρίσεως μεταξύ, αφενός, της εκτελέσεως της δραστηριότητας του μεταφορέα στο πλαίσιο σχέσεως εργασίας και, αφετέρου, της εκτελέσεως της δραστηριότητας αυτής υπό την ιδιότητα του αυτοαπασχολούμενου οδηγού.
- 17 Κατά το αιτούν δικαστήριο, μολονότι με την οδηγία 2002/15 δεν επιχειρείται ο ορισμός των εννοιών «μισθωτός» και «αυτοαπασχολούμενος», ο σχετικός χαρακτηρισμός αποκτά θεμελιώδη σημασία λόγω του καθεστώτος ευθύνης που συνδέεται με αυτόν. Εάν οι περί μεταφορών διατάξεις του δικαίου της Ένωσης σκοπούν στην εναρμόνιση των κανόνων ανταγωνισμού, εκάστη των εννοιών «μετακινούμενος εργαζόμενος» και «αυτοαπασχολούμενος οδηγός», οι οποίες περιλαμβάνονται στο άρθρο 3, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας, θα πρέπει να έχει το ίδιο περιεχόμενο σε όλα τα κράτη μέλη.
- 18 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona (δικαστήριο εργατικών διαφορών αριθ. 3 της Βαρκελώνης) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Έχει ο ορισμός του “μετακινούμενου εργαζόμενου”, ο οποίος περιλαμβάνεται στο άρθρο 3, στοιχείο δ', της οδηγίας 2002/15 [...], την έννοια ότι αντιτίθεται σε διάταξη του εθνικού δικαίου όπως το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο g, του νόμου περί καταστάσεως των εργαζομένων, κατά την οποία δεν μπορούν να θεωρούνται “μετακινούμενοι εργαζόμενοι” “πρόσωπα παρέχοντα, δυνάμει διοικητικών αδειών των οποίων είναι κάτοχοι, υπηρεσίες μεταφορών, [...], με εμπορικά οχήματα [...] τα οποία τους ανήκουν κατά κυριότητα ή επί των οποίων έχουν άμεση εξουσία διαθέσεως [...]”;

- 2) Έχει το άρθρο 3, στοιχείο ε', δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2002/15 [...] την έννοια ότι, εάν δεν πληρούται κάποιο από τα κριτήρια που θεσπίζονται ώστε να θεωρείται ένα πρόσωπο “αυτοαπασχολούμενος οδηγός”, το εν λόγω πρόσωπο πρέπει να θεωρείται “μετακινούμενος εργαζόμενος”;

Επί του παραδεκτού των προδικαστικών ερωτημάτων

- 19 Το παραδεκτό των υποβληθέντων ερωτημάτων αμφισβητήθηκε από τη Sapirod, την TNT, την Ισπανική Κυβέρνηση και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, με τις γραπτές παρατηρήσεις τους, ιδίως για τον λόγο ότι η διαφορά της κύριας δίκης δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2002/15 και, ως εκ τούτου, η ερμηνεία της οδηγίας δεν είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς.
- 20 Κατά πάγια νομολογία, η διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ αποτελεί μέσο συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων. Επομένως, εναπόκειται αποκλειστικώς στα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων εκκρεμεί η διαφορά και τα οποία φέρουν την ευθύνη της αποφάσεως που θα εκδοθεί να εκτιμούν, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες κάθε υποθέσεως, τόσο την αναγκαιότητα της προδικαστικής αποφάσεως προκειμένου να εκδώσουν τη δική τους απόφαση όσο και τη λυσιτέλεια των ερωτημάτων που υποβάλλουν στο Δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 17ης Ιουλίου 1997, *Leur-Bloem*, C-28/95, EU:C:1997:369, σκέψη 24, και της 7ης Ιουλίου 2011, *Agafitei* κ.λπ., C-310/10, EU:C:2011:467, σκέψη 25).
- 21 Ως εκ τούτου, όταν τα υποβαλλόμενα από τα εθνικά δικαστήρια ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο υποχρεούται, κατ' αρχήν, να απαντήσει (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 17ης Ιουλίου 1997, *Leur-Bloem*, C-28/95, EU:C:1997:369, σκέψη 25, και της 7ης Ιουλίου 2011, *Agafitei* κ.λπ., C-310/10, EU:C:2011:467, σκέψη 26).
- 22 Πάντως, το Δικαστήριο δύναται να αρνηθεί να απαντήσει σε προδικαστικό ερώτημα εθνικού δικαστηρίου όταν προδήλως προκύπτει ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή ακόμα όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2006, *Chacón Navas*, C-13/05, EU:C:2006:456, σκέψη 33, και της 7ης Ιουλίου 2011, *Agafitei* κ.λπ., C-310/10, EU:C:2011:467, σκέψη 27).
- 23 Συνεπώς, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η απόρριψη αιτήσεως εθνικού δικαστηρίου δύναται, μεταξύ άλλων, να δικαιολογηθεί όταν το δίκαιο της Ένωσης προδήλως δεν θα μπορούσε να εφαρμοσθεί, ούτε άμεσα ούτε έμμεσα, επί των περιστάσεων της υποθέσεως (απόφαση της 7ης Ιουλίου 2011, *Agafitei* κ.λπ., C-310/10, EU:C:2011:467, σκέψη 28).
- 24 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο διευκρινίσεις ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 2002/15 χωρίς να αποδεικνύει ότι περίπτωση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας.
- 25 Συναφώς, επισημαίνεται αφενός ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 της οδηγίας 2002/15, σκοπός της είναι να θεσπίσει τις ελάχιστες προδιαγραφές για την οργάνωση του χρόνου εργασίας προκειμένου να βελτιωθεί η προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εκτελούντων κινητές δραστηριότητες οδικών μεταφορών, καθώς και η οδική ασφάλεια, και να υπάρξει περαιτέρω προσέγγιση μεταξύ των όρων ανταγωνισμού.

- 26 Αφετέρου, σύμφωνα με το άρθρο 3 της οδηγίας 2002/15, οι περιλαμβανόμενοι σε αυτήν ορισμοί διατυπώνονται «για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας». Επομένως, η ερμηνεία των εννοιών «μετακινούμενος εργαζόμενος» και «αυτοαπασχολούμενος οδηγός», οι οποίες ορίζονται στο άρθρο 3, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας, δεν θα μπορούσε να υπερβεί τα όρια του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας.
- 27 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διαφορά της κύριας δίκης, η οποία αφορά αγωγή κατά απολύσεως, δεν σχετίζεται με ζήτημα αναγόμενο στην οργάνωση του χρόνου εργασίας, αλλά με το ζήτημα αν ο ενδιαφερόμενος πρέπει να χαρακτηριστεί ως «μετακινούμενος εργαζόμενος» και, κατά συνέπεια, ως μισθωτός στο πλαίσιο της εφαρμογής του εθνικού εργατικού δικαίου, συγκεκριμένα δε της νομοθεσίας περί απολύσεων.
- 28 Από τα ανωτέρω συνάγεται το συμπέρασμα ότι διαφορά όπως αυτή της κύριας δίκης δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2002/15 και, ως εκ τούτου, οι έννοιες που περιλαμβάνονται στο άρθρο 3, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας δεν τυγχάνουν εφαρμογής επί της εν λόγω διαφοράς.
- 29 Επομένως, η ερμηνεία του άρθρου 3, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας 2002/15 δεν είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης.
- 30 Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι τα ερωτήματα που υποβλήθηκαν με την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως του Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona (δικαστηρίου εργατικών διαφορών αριθ. 3 της Βαρκελώνης) είναι απαράδεκτα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 31 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δέκατο τμήμα) αποφαινεται:

Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona (δικαστήριο εργατικών διαφορών αριθ. 3 της Βαρκελώνης, Ισπανία) είναι απαράδεκτη.

(υπογραφές)